

pagniet vil renoncere paa en Indtægt af om trent 9000 Rbd., som Statskassen kunde have, kan jeg ikke lade den Bortforklaring af de private Svøjsurandeurers Skrivelse pæfere, som den næstsidste ærede Taler har forsøgt. Deres Skrivelse er paa ingen Maade saaledes at forstaae, som han fremsatte det. Hvad de kunne have tænkt sig, og hvad de navnlig kunde have villet yttre i det Tilfælde, at man forud kunde have vidst, hvad Bending Sagerne vilde tage, kan jeg ikke vide; men hvad de have sagt, har jeg tilladt mig at oplæse, og det findes nu trykt i Rigsdagstidenden, og det løyner ingen Tvivl om, at deres Mening har været den: „vi have oprindeligt begjert Løsten fastsat for hver Police til 42 p i Lighed med Compagniet; dette have vi ønsket, fordi vi have havt Ligheden for Die, og vi ikke først have seet nogen anden Maade at ordne Sagen paa;“ men nu hedder det: „Det foreslaaede Udkast vil tilveiebringe denne for Concurrenzen nødvendige Betingelse af lige Afgifts-Vilkaar, og hermed kunne de private Assurandeurer kun erklære sig tilfredse. Men dertil have de private Assurandeurer ikke indskrænket sig; da kunde man vistnok antage, at de helst vilde have havt Løsten sat til 42 p , at det egentlig ansaaes for det rigtige, men at de nu sit at være tilfredse med Udkastet. Saaledes staae Sagerne ikke. De have nemlig aabent sagt — og derfor er jeg dem taknemlig, og jeg mener, at hele Thinget er det, for den Åbenhed nemlig, der sætter os alle istand til med velberaad Hu at dømme om, om vi ville skænke de 9000 Rbd. bort, eller ikke — „men ogsaa hvad Afgifts-Scalaen angaaer, maae vi efter nøieste Undersøgelse yttre os derhen, at Svøjsurandeurerne her paa Stedet ville kunne taale at bære det Afgiftsbeløb, som derefter vilde komme til at hvile paa dem i det Hele, og at Afgiften efter denne Scala ogsaa vil ramme hver enkelt Assurandeur paa en meget hensigtsmæssig Maade.“ Disse Udtryk ere i mine Tanker saa bestemte, aabne og uforbeholdne, at deres

Mening ikke kan bortforklares; jeg vil kun bede det fastholdt, ikke for at influere paa Thingets Medlemmers Dom, men for at det maa staae ret klart, at det, man har at vælge imellem, er ikke en forskjellig Udtydning af de private Assurandeurers bestemt udtalte Mening, men simpeltvæk det, om man af de Grunde, der ere udtalte for Compagniet og Banffelighederne for det ved at bære en højere Afgift end hidtil, vil lade sig bestemme til at lade alle Policer slippe med den samme lave Afgift som Compagniet, eller om man vil i dets Sted almindeliggjøre en Afgift, som der foreligger en bekiemt Erklæring om, at Svøjsurancen vel kan bære.

Utsargd: Efter hvad jeg har opfattet af Forhandlingerne, troer jeg, at Thinget er enigt i, at den Stempelafgift, som hidtil har været anordnet for de private Assurandeurers Policer, har været uforholdsmæssig høj, og at man dernæst, saavidt muligt, bør frembringe en Lighed imellem de forskjellige Besætninger med Hensyn til det stempede Papir til Policer, at Afgiften ikke bør være saa stor, at den bliver hæmmende for Assurancen eller tilintetgjør den Concurrence, som opstaaer med Hensyn til andre Steder, og endelig, at man kan træffe de Bestemmelser, der i saa Henseende ville være nødvendige, uden at begaae en egentlig Retstrænkelse med Hensyn til det hidtil octroierede Svøjsurancecompanie. Hvad man derimod er uenig om, er især, om det foreslaaede Papir til Policer for Fremtiden, som indeholdes i Udkastet til Løven, er hensigtsmæssigt, eller om der hellere burde vælges en anden Sort Stempletpapir. I saa Henseende troer jeg rigtig nok, saaledes som den høitærede Finantsminister flere Gange har bemærket, at det fortjener særdeles Opmærksomhed, hvad der fra de private Assurandeurers Side er anført. Jeg for min Part skal ikke nægte, at jeg i det Hele taget slet ikke fra Begyndelsen af har været en Vnder af at besfatte Handelsaffairer i det Hele taget med Hensyn til Stempletpapir.